

(...) Nicht anders steht es mit den üblichen Übersichten über die Geschichte und den gegenwärtigen Stand der Forschung. Solange man den Gegenstand, den diese Forschung behandelt, noch nicht kennt, ist eine Übersicht über die Forschung nur eine Anleitung zum *Schein* der Information; genau genommen handelt es sich um einen Schein des Scheines. Der Konsument eines solchen Forschungsberichtes kennt weder den Gegenstand noch auch die Forschung. Er kommt aber in die angenehme Lage, sich so zu stellen, als ob er über beides ein Urteil hätte. Es gibt Primärliteratur, es gibt Sekundärliteratur, und es gibt schließlich tertiär so etwas wie eine öffentliche Meinung unserer akademischen Welt, die nicht aus originärer Kenntnis der Dinge, um die es geht, und ihrer Erforschung erwächst, tatsächlich aber die Urteilsbildung bestimmt. Ich bin nicht der Ansicht, dass es die Aufgabe einer akademischen Vorlesung ist, diese tertiäre Meinungsbildung zu fördern; man sollte sich vielmehr ihr, soweit es nur irgend möglich ist, widersetzen und zu den Dingen selbst hinführen. ...

Georg Picht, 1966-7 (*Platons Dialoge NOMOI und SYMPOSION*,
Stuttgart 1992, s. 6)

(...) Nejinak se to má s obvyklými přehledy dějin a současného stavu bádání. Dokud ještě předmět, jímž se toto bádání zabývá, není znám, zůstává přehled o tomto bádání pouze návodem ke *zdání* informace; přesně vzato jde o zdání toho zdání. Konzument takové zprávy o výzkumu nezná ani předmět výzkumu ani sám výzkum. Dostává se však do pohodlného postavení, kdy může předstírat, že má úsudek o obojím. Existuje totiž primární literatura, potom sekundární literatura, a konečně cosi terciárního, něco jako veřejné mínění našeho akademického světa, které nevyrostá z originární znalosti věcí, o které jde, ani z jejich zkoumání, které však fakticky určuje tvorbu úsudků. Nejsem toho názoru, že je úkolem akademické přednášky podporovat tuto terciární tvorbu mínění; daleko spíše bychom se tomu měli stavět na odpor, jak je to jen možné, a přivádět (posluchače) k samotným věcem.

Na úvod [1993]

Čtenář zjistil, že náš časopis nevychází pravidelně. Pevně doufáme, že tato skutečnost nezpůsobila, že je nám méně nakloněn. Nemělo by asi smysl na omluvu uvádět příčiny oné nepravidelnosti; hektičnost doby, pracovní zatížení členů redakční rady, technické a organizační nesnáze s tiskárnami atd. – každý si to dovede domyslet sám. Byli jsme nuceni řešit zpoždění vydáním dvou dvoučísel, a nyní jsme pevně rozhodnutí udělat vše, co je v našich silách, aby každý ročník vyšel celý v příslušném roce. Po pravdě je

třeba říci, že rozhodující zásluhu o to, že časopis přece jen vychází a nadále vycházet bude, má její šéfredaktor – a ovšem sponzoři. A tak se znovu ukázalo, že jedinou spolehlivou ekonomickou zárukou pro časopis je vydávání knih. Snad největší překážka pro rozvíjení nakladatelské práce, totiž příliš velká a někdy až nevyočitatelná závislost na tiskárně, byla uspokojivě překonána. Nyní už zbývá jediné: mít dostatek dobrých autorských příspěvků.

Ani to není bez problémů. Některé autory jsme snad odradili právě nepravidelností a zpožděním jednotlivých čísel, jiné zase tím, že si příliš (a někdy poněkud neprůhledně) vybíráme. Trváme na rozhovoru s theologií, ale theologů schopných a ochotných k dialogu s filozofy je nápadně málo, snad ještě méně než filozofů, pro které má rozhovor s theologií inspirativní povahu. To není důvodem k rezignaci, nýbrž dokladem nezbytnosti se o takový dialog znovu a znovu pokoušet.